

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13.05.2009, sp. zn. 3 Tdo 476/2009, ECLI:CZ:NS:2009:3.TDO.476.2009.1

Číslo: 23/2010

Právní věta: Jinou těžkou újmou ve smyslu znaku trestného činu vydírání podle § 235 odst. 1 tr. zák. může být i zahájení trestního stíhání v důsledku oznámení trestného činu krádeže, jímž pachatel jinému hrozí a nutí ho tak, aby se zavázal k náhradě škody, která pachateli ve skutečnosti vůbec nevznikla, anebo vznikla v podstatně menší než požadované výši. Jestliže však pachatel jedná za situace, kdy byl v důsledku počínání jiného poškozen (zvláště mělo-li se tak stát trestnou činností) a jeho cílem je dosáhnout písemného uznání existujícího dluhu, pak alternativní upozornění jiného na to, že pokud mu nezaplatí dluh (resp. nenahradí škodu), podá na něj trestní oznámení, je takové jednání jeho právem jako každého občana (§ 1 odst. 2, § 158 odst. 1, 2 tr. ř.). Trestného činu vydírání podle § 235 odst. 1 tr. zák. by se v takovém případě mohl pachatel dopustit jen tehdy, pokud by spolu s upozorněním na podání trestního oznámení vyhrožoval poškozenému způsobem a prostředky, k jejichž použití nebyl vůbec oprávněn. Redakční poznámka: Nyní jde o trestný čin podle ustanovení § 175 odst. 1 tr. zákoníku.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 13.05.2009

Spisová značka: 3 Tdo 476/2009

Číslo rozhodnutí: 23

Číslo sešitu: 3-4

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Vydírání

Předpisy: § 235 odst. 1 tr. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud k dovolání obviněného R. K. zrušil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 9. 2008, sp. zn. 6 To 347/2008, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. 51 T 132/2007, a Obvodnímu soudu pro Prahu 10 přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z o d ů v o d n ě n í:

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 29. 5. 2008, sp. zn. 51 T 132/2007, byl obviněný R. K. uznán vinným trestným činem vydírání podle § 235 odst. 1 tr. zák. na tom skutkovém základě, že „dne 14. 2. 2007 v P. v sídle společnosti E. v souvislosti se zjištěním manka ve skladu požadoval po J. K. podepsat směnku na částku 150 000 Kč a po M. D. podepsat směnku na částku 200 000 Kč

pod pohrůžkou, že pokud směnky nepodepíše, podá na ně trestní oznámení na Policii ČR, nechá je zadržet a odsedí si to, a poškození mu proto z obavy, že tak učiní, směnky podepsali“. Za to byl odsouzen podle § 235 odst. 1 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání pěti měsíců, jehož výkon mu byl podle § 58 odst. 1 tr. zák. a § 59 odst. 1 tr. zák. odložen na zkušební dobu v trvání osmnácti měsíců.

O odvolání obviněného proti předmětnému rozsudku rozhodl ve druhém stupni Městský soud v Praze usnesením ze dne 18. 9. 2008, sp. zn. 6 To 347/2008, jímž toto odvolání podle § 256 tr. ř. jako nedůvodné zamítl.

Proti shora citovanému rozhodnutí odvolacího soudu a současně i proti rozsudku soudu prvního stupně podal obviněný následně dovolání, kterým tato rozhodnutí napadl v celém rozsahu jako nezákonná a věcně nesprávná. Uplatněným dovolacím důvodem byl důvod uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

V odůvodnění tohoto mimořádného opravného prostředku dovolatel namítl, že skutek tak, jak je popsán ve výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně, i kdyby se skutečně stal, nelze kvalifikovat jako trestný čin vydírání podle § 235 odst. 1 tr. zák., a rozhodnutí obou soudů v tomto směru spočívají na nesprávném právním posouzení skutku ve smyslu uplatněného dovolacího důvodu. Dovolatel zároveň poukázal na to, že důkazy, které byly provedeny v dosavadním řízení, rozhodně nemohly vést ke skutkovým závěrům, které soud prvního stupně učinil. Podle dovolatele je v daném případě existuje extrémní nesoulad mezi obsahem provedeného dokazování a z něj vyvozenými skutkovými závěry. V této souvislosti poukázal na odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně, z něhož vyplývá, že poškozený M. D. nevypovídal nic o tom, že by směnku podepisoval po nějakých výhrůžkách podáním trestního oznámení na jeho osobu, jeho zadržením anebo tím, že jinak „si to odsedí“. Podle svědkovy verze byl pozván dovolatelem do jeho kanceláře a ten mu měl sdělit, že je mu známo, že svědek krade a že se věc bude řešit smenkou, kterou dovolateli ve zmatku podepsal, a následně došlo k rozvázání pracovního poměru. Slova o „odsezení si“ něčeho – jak uvádí soud – se v reprodukci výpovědi svědka vůbec neobjevila a není tedy zřejmé, z čeho je soud dovodil. Podobná je podle dovolatele i situace v případě poškozeného J. K., který měl být podle odůvodnění rozsudku rovněž pozván obviněným do kanceláře, kde mu mělo být sděleno, že ve firmě krade, vše je zaznamenáno na videonahrávce a že svědek dostává výpověď. Dovolatel mu měl poté předložit inkriminovanou směnku k podpisu s tím, že pokud ji nepodepíše, zavolá na policii, kde má své známé, a dostane ho. Poté už poškozený líčil pouze své subjektivní pocity a obavy, strach o přítelkyni, strach z dovolatele a z nějakých dvou mužů sedících v autě zaparkovaném u skladu (nacházejícího se poblíž benzínové pumpy), o nichž předpokládal, že by ho z příkazu dovolatele donutili směnku podepsat, a konečně poukázal na své špatné zkušenosti s policií. To jsou však dle názoru dovolatele zcela irelevantní skutečnosti, neboť na takové vnitřní projekci poškozeného se svým jednáním nijak nepodílel. Z jediné formulace, kterou soud prvního stupně použil v souvislosti s nucením svědka, navíc opět zcela odlišné od popisu skutku, a sice že dovolatel má známosti na policii a že tyto známé zavolá a svědka dostane, rozhodně nelze dovozovat to, že by svědkovi bylo vyhrožováno zadržením, resp. tím, že toto zadržení zajistí dovolatel a že rovněž tento svědek „si to odsedí“.

Z hlediska právního posouzení skutku je podle dovolatele dále podstatné, že i kdyby skutečně k němu došlo tak, jak je soudem prvního stupně ve výroku rozsudku tvrzeno, je z rozhodnutí obou soudů zřejmé, že v zásadě neměly pochybnost o tom, že J. K. a M. D. si ve skladu „přikrádali“ a dopouštěli se tak k jeho škodě protiprávního jednání. To je konečně patrné i z právní argumentace odvolacího soudu, který poukázal na rozhodnutí publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 27/1982, z něhož vyplývá, že jinou těžkou újmou ve smyslu znaku trestného činu vydírání podle § 235 tr. zák. může být i zahájení trestního stíhání v důsledku oznámení trestného činu poškozeného, jímž pachatel poškozenému hrozí a nutí ho tak něco konat, opominout nebo trpět, přičemž podle citovaného rozhodnutí má být nerozhodné, zda se poškozený trestné činnosti dopustil či nikoli.

Odvolací soud tedy na jedné straně připustil protiprávní jednání svědků (poškozených M. D. a J. K.), pravděpodobně i spáchání trestné činnosti, ale současně upozornění ze strany dovolatele na možné trestněprávní následky jejich jednání považoval za vydírání ve smyslu trestního zákona. Jakkoli výše zmíněný judikát v tomto směru hovoří zcela jasně, je podle dovolatele otázkou, zda i po 27 letech uplynulých od jeho publikace, kdy zákon neznal právní úpravu tzv. odklonů ani institut narovnání, je namíste interpretovat inkriminované jednání právě tímto způsobem. Navíc v případě uvedeného judikátu šlo o situaci skutkově odlišnou, neboť obviněný se pokoušel ovlivnit postup své manželky, která na něm vymáhala soudem přiznanou pohledávku, pohrůzkou oznámení její nezákonné činnosti, která s předmětnou pohledávkou nijak nesouvisela. Rozhodně tedy nešlo o případ, že by jednání, za které byl postižen pachatel trestného činu v judikované věci, směřovalo k reparaci škody způsobené tím, kdo byl vydírán. Pochybnosti o takovém výkladu pak podle dovolatele zjevně měl i Vrchní soud v Praze, který se zabýval obdobným případem vynucení podpisu směnky pohrůzkou trestním stíháním v rozhodnutí ze dne 25. 1. 2007, sp. zn. 2 To 85/2006, které bylo následně publikováno v Trestněprávní revue č. 5/2007, str. 143 a násl. Ze soudem zaujatého stanoviska mimo jiné vyplývá, že pokud věřitel upozorní dlužníka, že nezaplatí-li mu dluh, podá na něj trestní oznámení, protože tento dluh vznikl v souvislosti s trestným činem dlužníka, o trestný čin se nejedná, neboť podání trestního oznámení je právem každého subjektu, zvláště však poškozeného. O trestný čin vydírání by se podle soudu jednalo toliko v případě, kdy by bylo prokázáno, že šlo o vyhrožování vysokým trestem odnětí svobody způsobem, k němuž obviněný nebyl oprávněn.

Názor soudů v dané trestní věci, že pokud poškozený vyzve škůdce, aby nahradil způsobenou škodu s tím, že jinak na něj podá trestní oznámení, považuje dovolatel za neudržitelný. Ostatně samo podání trestního oznámení podle jeho názoru samo o sobě nikomu ještě újmu nezpůsobuje. Není to pohrůžka srovnatelná např. s hrozbou fyzickým násilím, jejíž případná realizace nepochybně znamená újmu pro dotčenou osobu. Podle dovolatele je zásadně věcí orgánů činných v trestním řízení, jak trestní oznámení posoudí. Důležité zde je, z jakého důvodu je trestní oznámení podáváno. V daném případě je více než pravděpodobné, že se svědci M. D. a J. K. dopouštěli trestné činnosti, a to krádeží k újmě dovolatele. Za této situace byl dovolatel plně legitimován k tomu, aby s uvedenými osobami celou věc projednal, vznesl vůči nim nárok na náhradu způsobené škody a případně je zároveň upozornil i na možnost jiného alternativního řešení, a sice podání trestního oznámení. Rozhodně jim však nevyhrožoval vysokým trestem odnětí svobody způsobem, k němuž by nebyl oprávněn, a především nešlo o situaci, kdy by se pohrůzkou trestním stíháním domáhal něčeho, na co by neměl nárok, anebo jako v již zmiňovaném rozhodnutí č. 27/1982 Sb. rozh. tr. se pokoušel ovlivnit zcela dovolené jednání jiné osoby. Dovolatel poukázal také na to, že v řadě případů ani trestní stíhání a odsouzení pachatele trestného činu mnohdy nevede k reparaci vzniklé škody a trestní řízení pro tento účel ostatně ani není primárně konstruováno. V řadě případů se navíc odsouzený pachatel může dostat do situace, kdy se jeho finanční možnosti (např. výkonem nepodmíněného trestu odnětí svobody) natolik zhorší, že způsobenou škodu není schopen uhradit v přijatelném termínu. Upozornění škůdce na možné trestněprávní důsledky jeho jednání tak v podstatě může být významnou možností oprávněné osoby, jak náhrady škody dosáhnout, a to především cestou narovnání. Takový způsob je zároveň přijatelný i pro škůdce (pachatele), neboť mu nabízí reálnou možnost vyhnout se trestnímu postihu.

Pokud by dovolatel na svědky podal trestní oznámení, započalo by zřejmě jejich trestní stíhání, kdy oni sami ve snaze dosáhnout narovnání a vyhnout se tak případnému odsouzení mohli dovolatele kontaktovat s nabídkou dobrovolné úhrady škody, kterou mu způsobili. Dovolatel by jim pak mohl předložit stejné směnky s upozorněním, že pokud je nepodepíše, nebude považovat škodu za uhrazenou a podmínky pro odklon (narovnání) tak nebudou splněny. Takové jednání by již za vydírání nepochybně být považováno nemohlo, ačkoli celý mechanismus by byl de facto totožný s jednáním dovolatele, pro které byl v daném případě odsouzen.

S ohledem na výše uvedené důvody obviněný v závěru svého dovolání alternativně navrhl, aby

Nejvyšší soud buď podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil napadené usnesení odvolacího soudu a podle § 265l odst. 1 tr. ř. mu věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí, nebo aby vzhledem k pravděpodobně již neměnné důkazní situaci po zrušení obou rozhodnutí sám podle § 265m odst. 1 tr. ř. rozhodl tak, že se dovolatel zproštuje obžaloby z důvodu uvedeného v § 226 písm. b) tr. ř.

Nejvyšší soud po přezkoumání věci dospěl mimo jiné k těmto závěrům:

Trestného činu vydírání podle § 235 odst. 1 tr. zák. se dopustí pachatel, který jiného násilím, pohrůžkou násilí nebo pohrůžkou jiné těžké újmy nutí, aby něco konal, opominul nebo trpěl. Se zřetelem k povaze projednávaného případu je zapotřebí nejprve v obecné rovině poukázat na to, že pod pojmem pohrůžky jiné těžké újmy se rozumí neoprávněné jednání pachatele, které může objektivně vést k závažné újmě zejména na cti a dobré pověsti v rodinném či pracovním životě poškozeného a je přitom způsobilé vzbudit v poškozeném obavy z uskutečnění takové újmy, a to i s přihlédnutím k její závažnosti a osobním poměrům poškozeného. Pro naplnění uvedeného zákonného znaku se však nevyžaduje, aby pohrůžka jiné těžké újmy u poškozeného skutečně vyvolala obavy ze způsobení takové újmy (viz rozhodnutí publikované v Souboru trestních rozhodnutí Nejvyššího soudu, Svazek 33/2007, pod T 967). Podle platné (starší) judikatury jinou těžkou újmou přitom může být i zahájení trestního stíhání či jeho rozšíření v důsledku oznámení pachatele, jestliže tak pachatel činí v úmyslu, aby poškozeného donutil, aby něco konal, opominul nebo trpěl.

V tzv. právní větě rozhodnutí uvedeného pod č. 27/1982 Sb. rozh. tr. se výslovně uvádí, že „jinou těžkou újmou ve smyslu znaků trestného činu vydírání podle § 235 odst. 1 tr. zák. může být i zahájení trestního stíhání v důsledku oznámení trestného činu, jímž pachatel poškozenému hrozí a nutí ho tak něco konat, opominout nebo trpět. Je přitom nerozhodné, zda se poškozený trestné činnosti, jejímž oznámením se hrozí, dopustil či nikoliv“. V odůvodnění rozhodnutí se pak připomíná, že musí jít o jednání neoprávněné.

Otázkou neoprávněnosti jednání pachatele trestného činu vydírání se pak podrobněji zabývá judikát publikovaný v Souboru trestních rozhodnutí Nejvyššího soudu, Svazek 24/2003, pod T 571, v němž je vysloven právní názor, že neoprávněnost (protiprávnost) jednání pachatele trestného činu vydírání podle § 235 odst. 1 tr. zák. může spočívat buď v tom, že poškozeného nutí k něčemu, co vůbec není oprávněn po něm požadovat a co poškozený ani není povinen činit, anebo sice je pachatel oprávněn poškozeného nutit k určitému konání, opominutí nebo trpění, ale činí tak prostředky (např. násilím) neodpovídajícími účelu nebo cíli, který má být dosažen. Právní závěr o protiprávnosti určitého jednání (činu) přitom musí mít podklad v odpovídajících skutkových okolnostech obsažených v odsuzujícím rozsudku.

Výše uvedená problematika je pak dále rozvíjena v dovolatelem zmiňovaném usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 1. 2007, sp. zn. 2 To 85/2006, publikovaném v Trestněprávní revue č. 5/2007 (judikatura), str. 143 až 149. Soud zde vycházel mj. z právního názoru, že trestného činu vydírání podle § 235 odst. 1 tr. zák. se dopouští i pachatel, který má sice právo na plnění, avšak k písemnému uznání dluhu (např. též podepsáním směnky) na částku, kterou mu jiný skutečně dluží, použije násilí, pohrůžky násilím nebo jiné těžké újmy, k nimž není oprávněn. Podání trestního oznámení je však právem každého občana, zvláště pak poškozeného (§ 1 odst. 2, § 43 a násl., § 158 odst. 1, 2 tr. ř.). Jestliže proto věřitel pouze upozorní dlužníka, že pokud mu nezaplatí dluh, který vznikl trestným činem dlužníka, podá na něj trestní oznámení, nedopouští se tím trestného činu vydírání podle § 235 odst. 1 tr. zák. Tohoto trestného činu se však dopouští v případě, že dlužníkovi vyhrožuje uložením vysokého trestu odnětí svobody způsobem, k němuž není oprávněn.

V posuzovaném případě se soudy obou stupňů výše uvedenými zásadami důsledně neřídily. Především se nevypořádaly s otázkou, zda obviněný (dovolatel) byl po poškozených M. D. a J. K. oprávněn požadovat nějaké peněžité plnění a žádat po nich uznání dluhu ve výši odpovídající

částkám, na které byly vystaveny inkriminované směnky. Soud prvního stupně sice ve svém rozsudku vycházel z toho, že obviněný (dovolatel) jednal v souvislosti se zjištěním manka ve skladu a že poškození si ve skladu tzv. „přikrádali“, avšak tuto skutečnost nijak blíže neobjasnil. Při nedostatku potřebných důkazů by pak byl povinen postupovat podle pravidla in dubio pro reo a v pochybnostech se přiklonit k verzi obviněného (dovolatele). Za předpokladu, že by obviněný (dovolatel) po M. D. a J. K. jako škůdcích právem požadoval náhradu škody (zde formou podepsání směnek na v rozsudku uvedené částky) s poukazem na to, že na ně jinak podá trestní oznámení, a naznačil jim též možné důsledky trestního stíhání pro jejich osoby, o trestný čin vydírání podle § 235 odst. 1 tr. zák. by se z důvodů rozvedených v předcházejících odstavcích jednat nemohlo.

Naopak za předpokladu, že by se obviněný (dovolatel) nespokojil jen s upozorněním výše jmenovaných na to, že pro případ nezaplacení dluhu (nepodepsání směnek) na ně podá trestní oznámení, a jako prostředku nátlaku na jejich vůli zároveň použil pohrůžku zjevně neadekvátním postihem, k němuž by mělo trestní stíhání vést, tj. například vysokým nepodmíněným trestem, který jim zařídí, pak by se o trestný čin vydírání podle § 235 odst. 1 tr. zák. jednalo.

Závěr o vině dovolatele trestným činem vydírání podle § 235 odst. 1 tr. zák. soud prvního stupně podle tzv. skutkové věty výroku rozsudku založil na tom, že obviněný (dovolatel) v souvislosti se zjištěním manka ve skladu společnosti E. požadoval po poškozených podepsat směnky; konkrétně po J. K. na částku 150 000 Kč a po M. D. na částku 200 000 Kč. Pro případ, že směnky nepodepíše, jim měl vyhrožovat, že „podá na ně trestní oznámení na Policii ČR, nechá je zadržet a odsedí si to“. Z obavy, že tak obviněný (dovolatel) učiní, pak poškození měli směnky podepsat.

Z výpovědi obou svědků vyplývá, že si každého zvlášť obviněný (dovolatel) zavolał do kanceláře, kde jim řekl o výsledku inventury ve skladě a dále, že ví, že oba v tomto objektu kradou. Přesto však s nimi hodlá bez účasti policie věc vyřešit výše uvedenými směnkami. Poškozený M. D. poté podle své výpovědi „ve zmatku“ směnku podepsal. Poškozený J. K. podle výpovědi citované v rozsudku směnku nejprve odmítal podepsat, ale obviněný (dovolatel) mu řekl, že pokud ji nepodepíše, „tak má známé na policii a dostane ho“. Z obsahu těchto důkazů (ale ani žádných jiných důkazů, kterými se soud v rozsudku zabýval) není zřejmé, na základě čeho soud vlastně dovodil, že obviněný (dovolatel) oběma poškozeným pro případ nepodepsání směnek hrozil nejen podáním trestního oznámení, ale především tím, že „nechá je zadržet a odsedí si to“, tj. že jim vyhrožoval citelnou újmou v podobě omezení osobní svobody a následných nepodmíněných trestů. Výrok o vině (skutková věta) je tak jednoznačně v extrémním rozporu se soudem interpretovanou výpovědí poškozeného M. D. Pokud jde o charakter konkrétních pohrůžek, soud jen velmi volně a v neprospěch obviněného (dovolatele) interpretuje i obsah svědecké výpovědi poškozeného J. K., kterému měl obviněný (dovolatel) ve skutečnosti sdělit pouze to, že nepodepíše-li svědek směnku, obrátí se na policii, a že jej „dostane“.

Lze tedy shrnout, že jednání dovolatele směřující proti poškozenému M. D. v jeho dosavadní podobě formulované ve výroku rozsudku nemá především jakoukoliv vazbu na obsah provedeného dokazování. Pokud by dovolatel totiž jednal způsobem, jak ve své výpovědi uvádí sám poškozený M. D. (viz zjištění soudu), pak by se trestného činu vydírání podle § 235 odst. 1 tr. zák. zjevně nedopustil. Pokud jde o soudem zjištěný obsah výpovědi poškozeného J. K., pak dovolatelův výrok o tom, že zavolá policii, kde má známé, a že „ho dostane“, by za určitých okolností mohl být považován za pohrůžku jiné těžké újmy ve smyslu ustanovení § 235 odst. 1 tr. zák., zejména pokud by dovolatel jednal s cílem získat plnění, na které neměl žádné právo. V případě, že by však dovolatelův právní nárok na náhradu škody existoval, zvláště byla-li mu způsobena trestnou činností, a se svědkem J. K. jako jedním z důvodně předpokládaných pachatelů hodlal dosáhnout určitého narovnání (resp. uznání dluhu), lze dovolatelův výrok chápat i tak, že J. K. alternativně naznačil, že nedohodnou-li se, bude věc řešena prostředky trestního práva.

Za těchto okolností bylo sotva možno vystačit s mechanickým odkazem na judikát č. 27/19982 Sb.

rozh. tr., jak to v napadeném rozhodnutí učinil odvolací soud, nehledě na to, že se jedná o kasuisticky odlišný případ, kdy pachatel poškozené neoprávněně hrozil vyvoláním trestního postihu za čin, který se jej netýkal a kterým také sám nijak poškozen nebyl.

Ze všech shora rozvedených důvodů lze proto dovolateli plně přisvědčit, že napadené usnesení odvolacího soudu i jemu předcházející rozsudek soudu prvního stupně jsou založeny na nesprávném právním posouzení skutku a v tomto smyslu trpí vadami, které zákon předpokládá v uplatněném dovolacím důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Zároveň jde o vady natolik významné, že na právní moci a stabilitě rozhodnutí obou soudů nelze spravedlivě trvat.

Nejvyšší soud proto z podnětu důvodně podaného dovolání obviněného R. K. postupoval podle § 265k odst. 1 tr. ř. tak, že napadené usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 9. 2008, sp. zn. 6 To 347/2008, i jemu předcházející rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 29. 5. 2008, sp. zn. 51 T 132/2007, zrušil, neboť vzhledem ke zjištěným vadám týkajícím se dovolatelovy viny nemohou tato rozhodnutí obstát v žádném z učiněných výroků. Nejvyšší soud dále podle § 265k odst. 2, věta druhá, tr. ř. zrušil též všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. Obvodnímu soudu pro Prahu 10 pak přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Věc se tak vrací do stadia řízení před soudem prvního stupně. V tomto novém řízení se soud bude muset v intencích závazného právního názoru Nejvyššího soudu (§ 265s odst. 1 tr. ř.) vysloveného ve vztahu k řešeným hmotně právním otázkám věcí znovu zabývat. Jeho úkolem bude rovněž zjistit, do jaké míry a zda vůbec lze považovat jednání obviněného R. K. za neoprávněné. Jinými slovy, zda byl jednáním J. K. a M. D. dovolatel či jiný subjekt (firma) poškozen a v kladném případě, zda výše částek uvedená na inkriminovaných směnkách mohla reálně odpovídat výši jinak právem požadovaného plnění, resp. výši způsobené majetkové škody, když konečně i soud ve svém rozsudku připustil, že škoda zřejmě vznikla trestnou činností. S přihlédnutím k této skutečnosti bude soud muset znovu hodnotit význam dovolatelem pronášených „pohrůžek“ podáním trestního oznámení, včetně s ním spojených (resp. dovolatelem proklamovaných) důsledků. Bude se muset rovněž vypořádat s Nejvyšším soudem zjištěným rozporem mezi skutečným obsahem dokazování (svědeckými výpověďmi) a skutkovou větou výroku rozsudku, která ve své dosavadní podobě byla v podstatě beze změn převzata z obžaloby. Pokud by soud zjistil, že smyslem jednání obviněného bylo jen upozornit dlužníky, že pro případ neuhrazení jejich dluhu, tj. nedojde-li k plnění, na které měl právní nárok, bude věc řešit prostředky trestního práva a obrátí se na Policii České republiky s podáním trestního oznámení, bude soud muset zvláště pečlivě zvážit, zda i případné další výroky obviněného měly do té míry neadekvátní povahu a byly natolik intenzivní a nepřiměřené, aby je bylo možno považovat za pohrůžku jiné těžké újmy podle § 235 odst. 1 tr. zák.